

DE LIJN VAN HET VERHAAL

PIETER DE LEEUW IS SCHRIJVER. HIJ WOONT EN WERKT IN VOORBURG, WAAR HIJ SCHRIJFT AAN ZIJN EERSTE ROMAN. IN DEZE RUBRIEK GAAT HIJ OP ZOEK NAAR VADERS VOOR WIE NIETS VANZELFSPREKEND IS. EN DIE EEN TATOEAGE HEBBEN LATEN ZETTEN, OMDAT ZE IETS VAN DE LIEFDE VOOR HUN KIND(EREN) VAST WILDEN LEGGEN OP HUN LIJF. DAAROVER PRATEN ZE. OPENHARTIG.

TEKST
PIETER DE LEEUW
FOTOGRAFIE
AMY VAN LEIDEN

Christian Messing (54) kende zijn vrouw een maand ongeveer toen ze hem voor zijn verjaardag een boek gaf over babyfotografie. Grapje natuurlijk. Nog steeds hebben ze allebei hetzelfde scherpe gevoel voor humor. Maar het was niet alleen maar een grapje. Want het zat wel in zijn hoofd dat hij vader wilde worden.

Een jaar of vijf voor hij het boek cadeau kreeg, stond hij op een feestje. Zijn glas had hij ergens neergezet toen hij van het ene op het andere moment een baby in zijn armen gedrukt kreeg. 'Heel eventjes maar', zei de moeder onderweg naar de keuken. Christian keek naar de baby en de baby keek naar hem en een minuut later sloep de kleine tegen zijn borst. Hij zegt: 'Thuis noemen ze mij kachteltje omdat ik zoveel warmte uitstraal.' Hoe dan ook, het voelde goed, die slapende baby in zijn armen.

Nu heeft hij twee dochters, Mirte (19) en Veerle (17). Soms vraagt iemand hem of hij het niet jammer vindt dat hij geen zoon heeft. Wat een malle vraag is dat. Op zijn rug staat het verhaal van zijn leven getatoeëerd. Zijn dochters zijn twee pioenrozen, voor de helft geopend. Hij moest dat doen, die tatoeage. Het punt is dat hij zelf niet weet waarom. Op een heel dunne, voorzichtige manier heeft het ermee te maken dat zijn moeder overleed toen hij elf jaar was. Na een eindeloos ziekbed. Zijn ouderlijk huis stond in Groenlo in de Achterhoek. Toen hij met zijn vader en zijn broer aan haar graf stond besepte hij dat hij haar voor altijd kwijt was. Het zou kunnen dat het moment van beseft er iets mee te maken heeft.

Misschien is het op dezelfde ijle manier verbonden met zijn latere reizen naar Azië waar hij zag dat mensen een kamer in hun huis inrichten voor de ouders die allang overleden waren. Hij vond daar niks raars aan. Zeven jaar lang had Christian geen contact met zijn vader. Dat kon niet anders. Hij zegt: 'Mijn vader was een lieve man. Hij was een onbaatzuchtige man.' Hij denkt even na en zegt

daarna: 'Mijn vader was de meest onbaatzuchtige man die ik in mijn leven ben tegengekomen.' Maar hij was geen prater. Hij wist welke weg zijn zoon in het leven moest volgen, maar die weg was Christian te nauw. Hij was nieuwsgierig naar alles, net als zijn moeder. Hij studeerde in Rotterdam. Zijn vader hielp hem met geld en met dwingende adviezen. Op een dag zei Christian: 'Liever geen geld en geen adviezen meer.' Toen stopte het contact. Hij nam twee baantjes om zijn studie te bekostigen. Met de liefde tussen vader en zoon had het niks te maken. 'We hielden van elkaar.' Maar hij moest zijn eigen weg gaan. Nu werkt Christian als stedenbouwkundige. 'Schrijf maar op dat ik probeer de leefomgeving van mensen leuker en mooier te maken.'

Is hij niet bang dat een van zijn dochters op een dag tegen hem zal zeggen; 'Liever geen geld en geen adviezen'? Onmiddellijk antwoordt hij. 'In mijn ouderlijk huis werd nergens over gepraat. Nooit. Wij praten thuis over alles. Het is een keer gebeurd dat mijn oudste niet wilde zeggen wat haar dwars zat. Natuurlijk dacht ik aan mijn vader. Een dag ging voorbij en toen ben ik naar haar toegegaan en heb gezegd; "We gaan nu naar buiten, we gaan lopen en als je zover bent, dan hoor ik het wel." Na een uur begon ze te praten.'

Op een dag belde hij zijn vader. Het was meteen weer goed. Toen hij ziek werd en niet meer beter zou worden, gaf hij Christian het geld om een gedroomde reis naar Japan te maken. 'Ik wist meteen dat ik zijn geld zou gaan gebruiken voor mijn eerste tatoeage.' Hij heeft het hem niet verteld. 'Voor hem was dat iets uit een andere wereld. Dat heb ik zo gelaten.'

Op zijn rug staan nu zijn vader en moeder, zijn vrouw en zijn twee dochters. Hij noemt het 'mijn verhaallijn'. De tatoeage is volkomen vanzelfsprekend, al is niet precies te zeggen waarom. Hij moest het doen. Misschien zou je kunnen zeggen dat hij zich compleet voelt nu. •

Toen hij met zijn vader en zijn broer aan haar graf stond besepte hij dat hij haar voor altijd kwijt was